

Maade, end at man exproprierer hele Eiendommen. Hvad Vædringsforslag under Nr. 4 angaar, er det jo en Mildning af det paagældende Udtryk, idet der staar „skal tilveiebringe“, hvilket her er mildnet til „skal søge tilveiebragt“, og Vædringsforslag Nr. 5 staar dermed i Forbindelse, idet det mere udtrykkelig, end det tidligere er udtalt i Lovforslaget, betegner, at Sundhedskommissionerne i dette Tilfælde, altsaa naar man har med mindre farlige Sygdomme at gjøre, saadanne, som falde ind under § 2 andet Stykke, ikke saaledes under visse Omstændigheder kan tage en privat Mand's Eiendom eller Lokale til Brug til Hospital mod hans Villie. Vædringsforslagene under Nr. 3, 4 og 5 tiltræder jeg altsaa. Hvad angaar Mindretallets Forslag under Nr. 8, som gaar ud paa i de saakaldte store Tilfælde, naar en Epidemi saa at sige gaar over Landet, at befri Kommunerne fra at betale det Meste af de Udgifter, som derved foranledige, saaledes at Staten betaler dem eller i alt Fald den største Del, saa vil maasse det være Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds, hvis Tanke her er udtrykt, som ærede Medlemmer ville erindre fra tidligere Behandlinger, bedre end jeg forstaa at motivere dette Forslag. Jeg skal derfor indskrænke mig til at sige, hvad altsaa kun bliver foreløbigt, at naar saadanne store Lands-Ulykker indtræffe, pleier det at være Skik, hvad enten Lovgivningen hjemler det eller ikke, at man ikke kaster det Allermeste af det eller en stor Del af det over paa Kommunerne, men at Staten tager en større og virksommere Del i Udredelsen af de Omkostninger, som derved foranlediges, end i de mindre Tilfælde. Naar man tænker sig en Koleraepidemi over Landet, vilde det jo være urimeligt, at de Kommuner, som den træffer, selv om det er mange Kommuner, hver især skulle udrede Udgifterne ved de Foranstaltninger, man foretager mod Kolera. Disse foretages jo ligesaa godt for alle andre Kommuner's Skyld, for at de ikke skulle blive angrebne, som for de Kommuner's Skyld, hvor Sygdommen i større eller ringere Grad har Indpas. Saaledes gik det jo f. Ex. ved Koleraepidemien i 1853 her i Kjøbenhavn, idet Staten da tog meget væsentlig Del i Udgifterne — hvor Meget der i saa Henseende ydedes, har jeg ikke paa rede Haand, saa jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Med Hensyn til Stormfloden paa Volland-Falster, — dette var jo ikke nogen Epidemi iøvrigt, men en Lands-Ulykke — vil man huise, at noget lignende gjaldt i meget stor Udstrækning. Ligeledes kan man nævne, at Staten i Tilfælde, hvor det paa Grund af Krig bliver nødvendigt at paaføre enkelte Distrikter eller deres Beboere

meget store Udgifter, pleier at træde til med fuld Erstatning. — Jeg gaar dernæst over til at omtale de Vædringsforslag, jeg alene har stillet under Nr. 6 og 7. Jeg beklager, at Tiden ikke har tilladt mig at konferere med det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Tang), saa jeg veed ikke, om disse Vædringsforslag i større eller mindre Grad have hans Tilslutning; men der vil jo blive Leilighed for ham til at yttre sig derover. Ærede Medlemmer ville erindre, at jeg i min Del af Betænkningen, saa stærkt som jeg kunde, betonede den efter min Mening store og enestaaende Uregelmæssighed, at Loven hviler paa den Basis, at der kan paabyrdes Kommunerne Udredelse af Udgifter, efter Omstændighederne endog meget betydelige, til Foranstaltninger, hvis nødvendige Udførelse undrages saavel Kommunalbestyrelsens Beslutning som dens nærmere Bestemmelser, og at dette efter min Mening ikke kunde erstattes derved, at nogle af Kommunalbestyrelserne valgte Mænd tiltræde de forskjellige Sundhedskommissioner. Det er vedblivende min Opfattelse, at naar man paabyrder Kommunalbestyrelserne Udgifter ved en Lov og det paa en saadan Maade, at der under visse Omstændigheder skal foretages det One eller det Andet, hvorover der skal besluttet af de underordnede Myndigheder, maa det være de lovlige valgte, bestaaende kommunale Bestyrelser, som her have Beslutningsret. At etablere en anden besluttende Myndighed ved Siden af Kommunalbestyrelsen, der, som jeg udtrykte mig, ligefrem faar et Blankotrab paa af Kommunalbestyrelserne at kunne forlange saa mange Penge, det skal være, er efter min Opfattelse saa stridende imod, hvad der hos os gjælder i alle andre Forhold og efter min Mening vedblivende bør gjælde, at jeg ikke har troet paa nogen Maade at kunne slutte mig til en saadan Ordning. Det er af den Grund, jeg har tilladt mig at stille Vædringsforslaget under Nr. 6 til § 5, som gaar ud paa, at der i Paragrafens 2den Linie efter „Foranstaltninger“ indsættes „saafremt disse billiges af den vedkommende kommunale Bestyrelse“. Paragrafen vil altsaa med denne Vædring komme til at lyde saaledes: „Sundhedskommissionerne kunne til Dækning af Udgifterne til de af dem i Medfør af denne Lov truffene Foranstaltninger, saafremt disse billiges af den vedkommende kommunale Bestyrelse, forlange Forstud af den kommunale Kasse“ osv. Jeg har herved villet give det høie Thing Leilighed til at udtale, hvorvidt det tiltræder den Tanke, at man ikke kan trække paa Kommunalbestyrelserne, og navnlig at Sundhedskommissionerne ikke kunne trække paa Kommunalbestyrelsernes